

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt tirsdag den 5. maj 2026

Sag 16/2026, 17/2026 og 18/2026

Anklagemyndigheden

mod

T1

(advokat Jakob Buch-Jepsen, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt kendelser af Københavns Byret den 15. og 22. december 2025 og den 6. januar 2026 (SS-113429/2025-KBH-92) og af Østre Landsrets 6. afdeling den 16. december 2025 (SS-418/2025), 12. afdeling den 23. december 2025 (SS-453/2025) og 16. afdeling den 14. januar 2026 (SS-12/2026).

I påkendelsen har deltaget fem dommere: Poul Dahl Jensen, Michael Reklings, Lars Hjortnæs, Kristian Korfits Nielsen og Søren Højgaard Mørup.

Påstande

T1 har nedlagt påstand om, at han burde være løsladt.

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om stadfæstelse.

Sagsfremstilling

Den 5. oktober 2025 blev T1 og T2 anholdt og fremstillet i grundlovsforhør i Københavns Byret, hvor de blev sigtet således:

”1. (2.)
begge
røveri efter straffelovens § 288, stk. 1,

ved den 5. oktober 2025 ca. kl. 01.54 på Klareboderne 12 i København, i forening, forudgående aftale eller fælles forståelse, at have mødtes med F1 i forbindelse med en handel af amfetamin, hvorefter T2 fratog F1 ca. 600 kr. og sagde til T1 som fører af personbil med reg.nr. (...) at han skulle køre, hvorpå T1 med T2 som passager undkørte fra stedet, hvorved F1 tog fat i selen på passagersædet og blev slæbt med køretøjet alt hvorved T2 forsøgte at skubbe F1 ud af bilen, mens T1 øgede hastigheden til ikke under 50-60 km/t og kørte mod Kultorvet i København, hvor F1 slap sit greb i selen og landede på vejen.

2. (3.)

T1

straffelovens § 252, stk. 1,

ved den 5. oktober 2025 ca. kl. 01.54 og frem under kørslen fra Klareboderne 12 i København til Kultorvet i København, for vindings skyld, af grov kådhed eller på lignende hensynsløs vis at have forvoldt nærliggende fare for F1's liv eller førlighed, idet T1 fortsatte kørslen med personbil med reg.nr. og øgede bilens hastighed som beskrevet i forhold 1, uagtet F1 hang delvis ud af bilen ved forreste passagerside.

3. (4.)

T1

straffelovens § 252, stk. 1,

ved den 5. oktober 2025 under kørslen fra Klareboderne 12 i København til Kultorvet i København som beskrevet i forhold 1 og 2 i krydset Pustervig/Kultorvet, for vindings skyld, af grov kådhed eller på lignende hensynsløs vis at have forvoldt nærliggende fare for F2's liv og førlighed, idet T1 med ikke under 50 km/t førte bilen med reg.nr. (...) direkte mod F2, hvorved F2 måtte springe til siden for ikke at blive ramt af bilen.

4. (5.)

T1,

straffelovens § 252, stk. 1,

ved den 5. oktober 2025 under kørslen fra Klareboderne 12 i København til Kultorvet i København som beskrevet i forhold 1 og 2 i krydset Rosenborggade/Købmagergade, for vindings skyld, af grov kådhed eller på lignende hensynsløs vis at have forvoldt nærliggende fare for F3's liv og førlighed, idet T1 med ikke under 50 km/t førte bilen med reg.nr. (...) på en sådan måde, at F3 måtte springe til siden for ikke at blive ramt af bilen.

5. (6.)

T1,

uagtsom legemsbeskadigelse, jf. straffelovens § 249,

ved den 5. oktober 2025 under kørslen fra Klareboderne 12 i København til Kultorvet i København, som beskrevet under forhold 1 og 2, at have påkørt F4 med ikke under 50 km/t, hvorved F4 brækkede venstre kraveben, brækkede venstre hofteskål, fik to brud på bækkenet, brækkede en knogle i venstre øjenbryn samt flækkede venstre øjenbryn.

6. (7.)

begge

straffelovens § 253, stk. 2, jf. stk. 1

ved den 5. oktober 2025 ca. kl. 02.00 i forlængelse af påkørslen af F4 som beskrevet i forhold 5, uden særlig fare eller opofrelse for dem selv eller andre, at have undladt at hjælpe F4, idet de sigtede fortsatte kørslen væk fra uheldsstedet uden at standse.”

De nægtede sig begge skyldige.

Anklagemyndigheden påstod T1 varetægtsfængslet i 22 dage i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, subsidiært § 762, stk. 2, nr. 2. Forsvareren protesterede og anmodede om løsladelse. Byretten afsagde kendelse om varetægtsfængsling efter § 762, stk. 2, nr. 2. Af kendelsen fremgår:

”Efter de foreliggende oplysninger er der ikke en tilstrækkeligt begrundet mistanke om, at T1 er skyldig i overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1.

Etter de foreliggende oplysninger, herunder forklaringerne fra vidnerne om kørselsforløbet og de anholdtes forklaringer om, at de hørte et bump, og at der var mennesker på Kultorvet, er der særligt bestyrket mistanke om, at T1 har gjort sig skyldig i overtrædelse af straffelovens § 249, § 252, stk. 1, og § 253, stk. 2, nr. 1.

Under hensyn til bl.a. at kørselsforløbet ligger fast ved videoovervågning, og at alle de sigtede og vidnerne har afgivet forklaring, er der ikke bestemte grunde til at antage, at T1 vil kunne vanskeliggøre forfølgningen i sagen ved at fjerne spor eller advare eller påvirke andre.

Betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, er derfor ikke opfyldt.

Betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, findes imidlertid under hensyn til, at lovovertredelsen som følge af forholdets grovhed kan forventes at medføre en ubetinget dom på fængsel i mindst 60 dage, og da hensynet til retshåndhævelsen kræver, at sigtede ikke er på fri fod, at være opfyldt.

Thi bestemmes:

T1 varetægtsfængsles.

Fristen efter retsplejelovens § 767, stk. 1, udløber den 27. oktober 2025.”

Ved retsmøde i byretten den 27. oktober 2025 begærede anklagemyndigheden varetægtsfængslingen af T1 forlænget i 4 uger på det hidtidige grundlag. Forsvareren protesterede herimod. Retten afsagde kendelse om, at T1 skulle løslades. I kendelsen hedder det bl.a.:

”Grundlaget for rettens kendelse af 5. oktober 2025 findes fortsat at foreligge opfyldt, jf. retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2.

Da en frihedsberøvelse under hensyn til, at arrestanten er ustraffet, at han er 18 år gammel og går i 3.g, og at han på nuværende tidspunkt har været varetægtsfængslet i 22 dage, vil stå i misforhold til den herved forvoldte forstyrrelse af arrestantens forhold, sagens betydning og den retsfølge, der kan forventes, er betingelserne for varetægtsfængsling imidlertid ikke opfyldt, jf. retsplejelovens § 762, stk. 3.

Thi bestemmes:

Arrestanten løslades.”

Anklageren kærede afgørelsen til landsretten med påstand om fortsat varetægtsfængsling og anmodede om, at kæremålet blev tillagt opsættende virkning. Byretten imødekom anmodningen om opsættende virkning.

Landsretten afsagde den 28. oktober 2025 kendelse om, at T1 skulle forblive varetægtsfængslet. Af kendelsen fremgår bl.a.:

”T1 blev fremstillet i grundlovsforhør den 5. oktober 2025 som sigtet for ved et kørselsforløb i bil samme dato at have overtrådt straffelovens § 249, § 252, stk. 1, § 253, stk. 2, jf. stk. 1, og § 288, stk. 1.

Landsretten tiltræder af de grunde, som byretten har anført i kendelsen af 5. oktober 2025, at der er særligt bestyrket mistanke om, at T1 har overtrådt straffelovens § 249, § 252, stk. 1, og § 253, stk. 2, jf. stk. 1. Det bemærkes i den forbindelse, at straffelovens § 249, som omfatter uagtsomme forhold, og § 253 ikke kan begrunde varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2.

Domfældelse i de forhold, hvor der er særligt bestyrket mistanke om overtrædelse af straffelovens § 252, stk. 1, kan efter forholdenes karakter og grovhed forventes at medføre en straf af fængsel i mindst 60 dage.

Det er herefter spørgsmålet, om fortsat varetægtsfængsling af T1, der har været varetægtsfængslet siden den 5. oktober 2025, på nuværende tidspunkt kan begrundes i hensynet til retshåndhævelsen, eller om dette vil være i strid med de hensyn, der fremgår af retsplejelovens § 762, stk. 3.

Landsretten finder under hensyn til karakteren og grovheden af de påsigtede forhold om overtrædelse af straffelovens § 252, at hensynet til retshåndhævelsen kræver, at T1 ikke er på fri fod.

T1 er 18 år gammel og ikke tidligere straffet. Han følger efter det oplyste sin undervisning i 3. g., og det er endvidere oplyst, at hans far har udtrykt bekymring over afbrydelsen af T1's skolegang. Efter en konkret afvejning af det oplyste om T1's personlige forhold og karakteren og grovheden af de påsigtede forhold om overtrædelse af straffelo-

vens § 252 finder landsretten, at fortsat varetægtsfængsling på nuværende tidspunkt ikke vil stride mod retsplejelovens § 762, stk. 3.

Landsretten ændrer derfor byrettens afgørelse, således at T1 skal forblive varetægtsfængslet, jf. retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2.”

Varetægtsfængslingen af T1 blev herefter på samme grundlag forlænget i flere omgange af byretten og landsretten i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2.

Dette skete bl.a. ved byrettens kendelse af 15. december 2025, hvoraf fremgår bl.a.:

”Grundlaget for Østre Landsrets kendelser af 28. oktober 2025 og 5. december 2025, er fortsat til stede, jf. retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2.

Varetægtsfængslingen står desuden på nuværende tidspunkt fortsat ikke i misforhold til forstyrrelsen af T1’s forhold, sagens betydning og den retsfølge, som kan ventes, hvis T1 findes skyldig, jf. retsplejelovens § 762, stk. 3. Henset til sagens forløb hos anklagemyndigheden siden seneste fristforlængelse, som indebærer, at anklageskriftet endnu ikke er registreret som modtaget i Københavns Byret, og at berømmelse af sagens hovedforhandling endnu ikke er påbegyndt, finder retten, at en fornyet proportionalitetsvurdering bør foretages tidligere end 3 uger fra nu. På denne baggrund forlænges varetægtsfængslingen alene i 1 uge.

Thi bestemmes:

T1 skal fortsat være varetægtsfængslet.

Fristen efter retsplejelovens § 767, stk. 1, udløber den 22. december 2025.”

Ved landsrettens kendelse af 16. december 2025 blev afgørelsen stadfæstet i henhold til grundene.

Ved byrettens kendelse af 22. december 2025 blev varetægtsfængslingen af T1 forlænget indtil den 6. januar 2026. I kendelsen hedder det bl.a.:

”Grundlaget for denne rets kendelse af den 15. december 2025, som blev stadfæstet af Østre Landsret den 16. december 2025, er fortsat til stede, jf. retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2.

Varetægtsfængslingen står desuden på nuværende tidspunkt fortsat ikke i misforhold til forstyrrelsen af T1’s forhold, sagens betydning og den retsfølge, som kan ventes, hvis T1 findes skyldig, jf. retsplejelovens § 762, stk. 3.”

Ved landsrettens kendelse af 23. december 2025 blev afgørelsen stadfæstet i henhold til grundene.

Straffesagen mod T1 blev den 6. januar 2026 berammet til hovedforhandling den 23., 27. og 28. april 2026.

Ved retsmøde samme dato, den 6. januar 2026, afsagde byretten kendelse om, at T1 skulle forblive varetægtsfængslet indtil dom. I kendelsen hedder det:

”Grundlaget for denne rets kendelser af den 15. og 22. december 2025, som blev stadfæstet af Østre Landsret den 16. og 23. december 2025, er fortsat til stede, jf. retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2.

Varetægtsfængslingen står desuden ikke i misforhold til forstyrrelsen af T1's forhold, sagens betydning og den retsfølge, som kan ventes, hvis T1 findes skyldig, jf. retsplejelovens § 762, stk. 3.”

Ved kendelse af 14. januar 2026 stadfæstede landsretten byrettens kendelse i henhold til grundene.

Procesbevillingsnævnet har meddelt T1 tilladelse til at indbringe landsrettens kendelser af 16. og 23. december 2025 og 14. januar 2026 for Højesteret. Anklagemyndigheden har ved kæremeddelelse af 6. februar 2026 indbragt de tre kendelser for Højesteret.

Anbringender

T1 har anført navnlig, at betingelserne for varetægtsfængsling indtil dom efter retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, ikke er opfyldt, idet hensynet til retshåndhævelsen ikke gør frihedsberøvelsen nødvendig.

Fængslingsgrundlaget er alene sigtelserne for overtrædelse af straffelovens § 252 og ikke sigtelserne vedrørende straffelovens § 249 og § 253, da overtrædelse af disse bestemmelser ikke kan begrunde varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2.

Den rejste tiltale efter § 252 vedrører én sammenhængende kørsel, som foregik over en kortvarig periode og med relativ lav hastighed. Selv om der i et tilfælde skete personskade, havde kørslen ikke dødeligt udfald.

Han var 18 år på gerningstidspunktet. Han går i gymnasiet på 3. år og er ikke tidligere straffet.

Henset hertil og særligt til den tid, han allerede har siddet varetægtsfængslet, findes fortsat frihedsberøvelse af hensyn til retsfølelsen ikke længere at stå i rimeligt forhold til sagens betydning og hans personlige forhold.

Varetægtsfængslingen er endvidere i strid med proportionalitetsprincippet i retsplejelovens § 762, stk. 3.

I proportionalitetsvurderingen kan alene indgå sigtelserne for overtrædelse af straffelovens § 252 og ikke sigtelserne vedrørende straffelovens § 249 og § 253. Det vil være inkonsistent at udelukke § 249-forholdet og § 253-forholdet fra fængslingsgrundlaget efter § 762, stk. 2, nr. 2, men samtidig medtage den forventede straf herfor i proportionalitetsvurderingen som begrundelse for netop varetægtsfængslingen. Højesteretskendelsen i UfR 2014.1815 angik en anden situation, og kendelsens resultat kan ikke overføres til den foreliggende sag.

Straffen for de forhold, som har begrundet varetægtsfængsling, må antages at ville ligge i intervallet 4-6 måneders fængsel. En del af straffen kan under hensyn til hans personlige forhold forventes gjort betinget.

Han har været varetægtsfængslet siden den 5. oktober 2025, og ved varetægtsfængsling indtil dom vil han være frihedsberøvet i 205 dage (6 måneder, 3 uger og 2 dage).

Henset til den forventede straf for de forhold, der begrundet varetægtsfængsling, og når der tages hensyn til muligheden for prøveløsladelse, er en fortsat varetægtsfængsling uproportional. Det gælder både isoleret set i forhold til den forventede straf og også efter en vurdering af hans personlige forhold og det aftagende hensyn til retsfølelsen.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, for fortsat varetægtsfængsling af T1 frem til dom som sket ved landsrettens kendelse af 14. januar 2026 er opfyldt. Dermed er betingelserne i bestemmelsen for fortsat varetægtsfængsling som sket ved landsrettens kendelser af 16. og 23. december 2025 også opfyldt.

T1 var 18 år på gerningstidspunktet. Han er ustraffet og går i 3.g. Heroverfor står, at der er tale om grov og alvorlig kriminalitet i form af vanvidskørsel. Han er ved de forhold, der indgår i fængslingsgrundlaget, sigtet for at have forvoldt nærliggende fare for flere personers liv eller førlighed ved at have kørt med ikke under 50 km/t. Kørslen er sket med en person hængende delvist ud af bilen og på en måde, så to personer måtte springe til side for ikke at blive påkørt. Kørslen skete natten til søndag den 5. oktober 2025 i det indre København, hvor mennesker var i byen.

Det må forventes, at sigtelserne for overtrædelse af straffelovens § 252 isoleret set ville medføre en straf, der er højere end 6 måneders fængsel.

En samlet vurdering af sagens omstændigheder må føre til, at hensynet til retshåndhævelsen gør det påkrævet, at T1 er varetægtsfængslet indtil dom.

Varetægtsfængsling indtil dom er endvidere ikke i strid med retsplejelovens § 762, stk. 3. Ved proportionalitetsvurderingen efter denne bestemmelse må det indgå, at straffen også kan forventes fastsat for overtrædelse af straffelovens § 249 og § 253. Det må gælde, uanset at disse forhold ikke er en del af fængslingsgrundlaget. Der henvises herved til UfR 2014.1815 H. Det princip, som er fastslået ved denne kendelse, må også finde anvendelse i den foreliggende sag, hvor den samlede straf for alle tiltaleforholdene må forventes at være i hvert fald 1 års fængsel og umiddelbart også en del over.

Ved en straf på 1 års fængsel vil T1 først have været varetægtsfængslet i 2/3 tid den 5. juni 2026. Hans personlige forhold er ikke af en sådan særlig karakter, at de i sig selv medfører, at varetægtsfængsling som sket er uproportional.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstilling

T1 blev anholdt den 5. oktober 2025. Han blev samme dag fremstillet i grundlovsforhør som sigtet for overtrædelse af bl.a. straffelovens § 252, stk. 1, § 249 og § 253. Byretten afsagde kendelse om varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, på grundlag af de nævnte sigtelser.

Ved kendelse af 27. oktober 2025 besluttede byretten, at T1 skulle løslades, idet fortsat varetægtsfængsling fandtes at være i strid med retsplejelovens § 762, stk. 3.

Denne afgørelse blev ændret af landsretten, som ved kendelse af 28. oktober 2025 bestemte, at T1 skulle forblive varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2. Ved kendelsen ændrede landsretten fængslingsgrundlaget til alene at være sigtelserne for overtrædelse af straffelovens § 252, stk. 1, idet § 249 og § 253 ikke kan begrunde varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2.

Varetægtsfængslingen af T1 blev herefter på grundlag af sigtelserne for overtrædelse af straffelovens § 252 forlænget i flere omgange af byretten og landsretten i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2. Ved byrettens kendelse af 15. december 2025, som blev stadfæstet ved landsrettens kendelse af 16. december 2025, blev varetægtsfængslingen forlænget til den 22. december 2025, og ved byrettens kendelse af 22. december 2025, som blev stadfæstet af landsretten ved kendelse af 23. december 2025, blev fængslingen forlænget til den 6. januar 2026.

Straffesagen mod T1 blev den 6. januar 2026 berammet til hovedforhandling den 23., 27. og 28. april 2026.

Samme dag, den 6. januar 2026, afsagde byretten kendelse om, at T1 skulle forblive varetægtsfængslet indtil dom. Grundlaget for varetægtsfængslingen var fortsat sigtelserne for overtrædelse af straffelovens § 252.

Afgørelsen blev stadfæstet ved landsrettens kendelse af 14. januar 2026.

For Højesteret angår sagen, om det var berettiget, at varetægtsfængslingen af T1 blev forlænget ved landsrettens kendelser af 16. og 23. december 2025, og at han ved landsrettens kendelse af 14. januar 2026 blev varetægtsfængslet frem til byrettens dom.

Varetægtsfængslingen skete som nævnt på grundlag af retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2. Anklagemyndigheden har ikke under sagen påberåbt sig retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1.

Betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2

Efter retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, kan en sigtet varetægtsfængsles, når der foreligger en særligt bestyrket mistanke om, at vedkommende har begået en overtrædelse af bl.a. straffelovens § 252. Straffelovens § 249 og § 253 er ikke medtaget i opregningen af de bestemmelser, som efter retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, kan begrunde varetægtsfængsling.

Højesteret tiltræder, at kravet i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, om, at der skal foreligge en særligt bestyrket mistanke om overtrædelse af straffelovens § 252, er opfyldt.

Efter sigtelserne for overtrædelse af straffelovens § 252 har T1 forvoldt nærliggende fare for flere personers liv eller førlighed ved at have kørt i bil med ikke under 50 km/t, mens en person over en længere strækning fra Klareboderne til Kultorvet ufrivilligt hang delvist ud af bilen. Kørslen skete natten til søndag den 5. oktober 2025 i det indre København, mens folk var i byen, og den indebar, at to personer måtte springe til side for ikke at blive påkørt.

T1 var 18 år på tidspunktet for kørslen. Han er ikke tidligere straffet og går på 3. år på en gymnasial uddannelse.

Højesteret tiltræder, at kravet i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, om en forventelig ubetinget dom på fængsel i mindst 60 dage for § 252-forholdene er opfyldt.

Efter en samlet vurdering af på den ene side T1's personlige forhold og på den anden side den påsigtede vanvidskørsels grove karakter tiltræder Højesteret endvidere, at hensynet til retshåndhævelsen krævede, at han ikke blev løsladt.

Betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 3

Spørgsmålet er herefter, om den skete varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, er i strid med proportionalitetsprincippet i retsplejelovens § 762, stk. 3.

Efter denne bestemmelse kan fortsat varetægtsfængsling ikke anvendes, hvis frihedsberøvelsen vil stå i misforhold til bl.a. den retsfølge, som kan ventes, hvis den sigtede findes skyldig. Det fremgår bl.a. af Højesterets kendelser af 2. april 2012 (UfR 2012.2271) og 24. august 2020 (UfR 2020.3699), at dette også gælder i tilfælde, hvor en varetægtsfængsling er begrundet i hensynet til retshåndhævelsen, og at der ved vurderingen af den forventede retsfølge tillige må tages fornødent hensyn til muligheden for at opnå prøveløsladelse til normal tid (2/3 tid), jf. straffelovens § 38, stk. 1.

Varetægtsfængslingen af T1 er som nævnt sket på grundlag af sigtelserne for overtrædelse af straffelovens § 252. Højesteret finder, at sigtelserne for overtrædelse af straffelovens § 249 og § 253, som ikke er en del af fængslingsgrundlaget, ikke kan inddrages i vurderingen af, om det var uproportionalt, at T1 blev fortsat varetægtsfængslet. Højesteret lægger herved vægt på, at inddragelse i proportionalitetsvurderingen af forhold, som endnu ikke er pådømt, og som ikke er en del af fængslingsgrundlaget, reelt vil være udtryk for en udvidelse af fængslingsgrundlaget, og at det – i strid med formålet med retsplejelovens § 762, stk. 3 – vil kunne indebære, at en sigtet person varetægtsfængsles i længere tid end den straf, som isoleret set kan ventes, hvis sigtede findes skyldig i de forhold, der begrundet varetægtsfængslingen, fraregnet muligheden for prøveløsladelse til 2/3 tid.

Varetægtsfængslingen efter retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, af T1 ved landsrettens kendelser af 16. og 23. december 2025 indebar, at han var frihedsberøvet indtil den 6. januar 2026.

Højesteret tiltræder, at varetægtsfængslingen indtil dette tidspunkt ikke var i strid med retsplejelovens § 762, stk. 3.

Straffesagen mod T1 var som nævnt berammet til den 23., 27. og 28. april 2026. Varetægtsfængslingen af ham frem til dom ved byrettens kendelse af 6. januar 2026, som blev tiltrådt af landsretten ved kendelsen af 14. januar 2026, indebar dermed, at han blev frihedsberøvet i en periode på lidt over seks måneder og tre uger.

For at denne frihedsberøvelse kan anses for proportional, ville straffen for § 252-forholdene dermed isoleret bedømt skulle være på mindst 11 måneders fængsel, når der tages hensyn til muligheden for prøveløsladelse.

Efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder finder Højesteret, at det var uproportionalt, at T1 i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, blev varetægtsfængslet frem til byrettens dom, jf. retsplejelovens § 762, stk. 3.

Konklusion

Højesteret stadfæster landsrettens kendelser af 16. og 23. december 2025.

T1 burde ikke have været varetægtsfængslet indtil dom ved landsrettens kendelse af 14. januar 2026.

Thi bestemmes:

Landsrettens kendelser af 16. og 23. december 2025 stadfæstes.

T1 burde ikke have været varetægtsfængslet indtil dom ved landsrettens kendelse af 14. januar 2026.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for Højesteret samt de sagsomkostninger, som har været forbundet med byrettens kendelse af 6. januar 2026 og landsrettens kendelse af 14. januar 2026.